

[Villemoes.]

Gavn for det danske Erhvervsliv. Disse Foranstaltninger blev paa det Tidspunkt i mange Kredse, takket være en dertil indrettet Presse, betegnet som Foranstaltninger til Fordel for det danske Landbrug, men de viste sig at være til Gavn for os alle.

Saaledes skal en Lovgivning netop være; den skal selvsagt ikke være til ensidig Fordel for et enkelt Erhverv, end ikke for det Hovederhverv, som vi faktisk alle er afhængige af. Man havde lovet eet, man gjorde noget andet, men det er en Sag for sig, og Regeringspartierne bestemmer selv, hvad de vil paa det Omraade. Det kan efter min Mening ikke nægtes, at det var den største politiske Humbug, som de to Partier med den højtærede Statsminister og den højtærede Udenrigsminister i Spidsen gennemførte i Maanederne fra December 1932 til Slutningen af Januar 1933. Man præsterede her noget, som jeg er glad for, at jeg i alt Fald i min politiske Tilværelse ikke erindrer noget Sidestykke til, som det Parti, jeg tilhører, kunde tænkes at ville være med til. Jeg ved ogsaa, at hvis mit Parti gjorde det, vilde vi faa ikke smaa Klø; de Klø, som Socialdemokraterne har faaet ved de senere Par Valg, er kun smaa Klø, de burde have været meget større.

Venstre kunde imidlertid paa det Tidspunkt kun være tilfreds med, at Regeringspartierne efter at have vundet Valget kom til Sandhedens og Fornuftens Erkendelse og sadlede om. Det kunde vi kun være tilfredse med, og dette har vi ogsaa udtalt ved forskellige Lejligheder. Vi kan være tilfredse med, at man dengang erkendte, at man havde taget fejl — man havde jo sikret sig Stemmerne og kunde altsaa rette Fejlen.

Paa den Baggrund forbavser det mig i høj Grad, at man har haft Mod til — og nu beder jeg ærede Medlemmer lægge nøje Mærke til, hvad jeg siger: at man har haft Mod til at forhøje den danske Mønt i Forhold til Sterling. Det er jo netop det, man har gjort. Man siger ganske vist, fordi man har en stor Dygtighed i at vende Tingene paa Hovedet, at Venstre ønsker Inflation og Kronesækning, men jeg paa-taar, at Regeringspartierne og Nationalbanken ved deres Handlinger har foretaget nøjagtig det modsatte, de har nemlig praktiseret Deflation og Kronestigning. Og jeg spørger: Har Danmark med dets Struktur som Storeksportland Raad til en saadan Politik? Jeg tillader mig at spørge det høje Ministerium: Kender det høje

Ministerium ikke Rygter og Oplysninger, som er kommet frem fra England, dette store Importland af danske Produkter, har man virkelig saa lidt Føling med Forholdene uden for Danmarks Grænser, at man gaar og hygger sig ovre i den røde Bygning uden at vide, at man i England i højeste Grad undres over, at Danmark emanciperer sig fra Sterling? Venner der-ovre af Danmark har brugt meget stærke Udtryk om Nationalbankens og Regeringens ændrede Valutapolitik, og de har advaret direkte derimod. Det er afgjort, at dette, at Danmark er udtraadt af Sterlingblokken, har gjort et daarligt Indtryk hos vort store Aftagerland mod Vest.

Jeg ser, at foruden den højtærede Landbrugsminister er adskillige andre Ministre til Stede i dette Øjeblik, og jeg tillader mig at forespørge: Kender det høje Ministerium overhovedet ikke, hvilke Tanker der rører sig paa den anden Side af Vesterhavet? Jeg hørte, at mit Partis ærede Ordfører i sin Tale ogsaa omtalte dette Spørgsmaal, men jeg vil gerne have Lov til direkte at spørge den højtærede Landbrugsminister eller en anden af de højtærede Ministre, hvis nogen af dem i det hele taget maatte føle Trang til at svare et menigt Medlem. Vi er ikke forvante med at faa Svar, naar vi spørger, men jeg tillader mig alligevel at spørge, om det høje Ministerium er vidende eller uvidende om det, jeg her har fremført, og jeg kan gøre det paa den Maade, at jeg ud fra et godt gammelt socialdemokratisk Princip kun forlanger et Ja eller Nej. Vi behøver ikke at trække Sagen i Langdrag med megen Debat om dette, jeg spørger rent og skært, som jeg nu har gjort, og jeg ønsker som Svar kun et Ja eller Nej, hvis i det hele taget det høje Ministerium agter at svare mig.

Jeg har ønsket at fremsætte disse Bemærkninger ogsaa for at belyse, at de kønne Ord om Samarbejde og Samfundssind og Enighed, som man saa ofte har hørt fremsætte i de sidste to Maaneder, at disse Ønsker ikke gælder længere, end det maatte passe i det høje Ministeriums Kram. Saadan er Facit i Øjeblikket paa dette Punkt. Man er nu her i Landet kommet saa vidt, at man for den høje Rigsdag fremsætter et Lovforslag om et kontant Tilskud paa 6 pCt. af Eksportværdien af de vigtigste Landbrugsprodukter. Ja, herved er hele Situationen faktisk karakteriseret i en Nøddekal. Man vil give Tilskud fra det offentlige til den vigtigste Import her til vort Land, for at Landets Hovederhverv overhovedet kan blive i Stand til at fortsætte Produktionen